

Κοντοδιάβολον, τὸν μουρλόν, τὸ «μπαίγνιο» τῆς γειτονιάς.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχον ἐξέλθῃ ὑπάλληλοι καὶ διευθυνταὶ ἐκ τῶν παρακειμένων καταστημάτων, ὅλοι γελαστοὶ καὶ μετὰ τῶν διαβατῶν ἀπετέλεσαν πυκνὸν καὶ θορυβώδη κύκλον περὶξ :

— Ἐπάνω τοῦ, ἀθάνατε Κοντοδιάβωλε !

— Τί τὸν φυλάξ; Ποῦ τᾶχεις τὰ χέρια σου ;

— Ἀπόρτ !

— Ἀσίκη Κοντοδιάβωλε, καμάρι καὶ παίνεμα τῆς γειτονιάς !

Τότε ὁ Κοντοδιάβολος ἤρχισε νὰ καταβάξῃ τᾶστρα μὲ τὰς βλασφημίας, καὶ ἀφοῦ οὕτω παρῶξενε τὴν ἀνδρείαν ψυχὴν του, ἐπλησίασεν ἕν ἔτι βῆμα κραυγῶν μὲ τὴν βραχνὴν φωνὴν του πρὸς τὸν Δημητσανίτην :

— Φύγε, ρὲ τὸ σταυρό σου, γιατί μανάψαν τὰ αἵματα, τράβα . . . τὴν Παναγί σου τὴν μπαλωματοῦ, γιατί θά γείνη φονικό !

Ἐνθαρρυνθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἀστείων παρορμησέων τῶν γειτόνων, ἤρπασε τὸν κύρ Στάθην ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἐτίναξε σφοδρῶς.

— Μπράβο, θερίο τῆς Ἀμερικής, μπράβο ἦρωα, ἀνεφώνησιν ἐν χορῷ οἱ παριστάμενοι, ξεκαρδιζόμενοι συγχρόνως ἀπὸ τοὺς γέλωτας.

Ἄλλ' ὁ Δημητσανίτης ἔχυσε τὴν ὑπομονὴν ἐπὶ τέλους καὶ ἀπόθηνε τὸν μανάψην.

Ὁ Κοντοδιάβολος τότε ἔβαλε μούγκρισμα ἀληθινοῦ θηρίου καὶ ἐφόρμησε κατὰ τοῦ μπαλωματιῆ. Ἄλλ' οἱ θεαταὶ τοὺς ἐχώρισαν ἐγκαίρως καὶ ὁ κύρ Στάθης ἀπῆλθεν ἠττημένος, μένεα πνέων, οὐχὶ κατὰ τοῦ Κοντοδιαβόλου, ὃν ἐθεώρει ἡμιπαράφρονα, ἀλλὰ κατὰ τοῦ Τάσου.

Ὁ δὲ Κοντοδιάβολος, γαυριῶν διὰ τὸν θρίαμβόν του, ἐκάθισε παρὰ τὸ ὑπαίθριον ὀπωροπωλεῖόν του καὶ ἀνέστυρε

τὴν χειρίδα τοῦ κυανοῦ ὑποκαμίσου του μέχρις ὤμου ἀρειμανίως.

Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του δὲ ἐκάλεσε τοὺς λούστρους καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς σταφύλια. Καὶ μὲ τὴν ἤχηρὰν φωνὴν του, φωνὴν σκουριασμένης σάλπιγγος, ἀνεβόησε :

— Ἐλάτε, ρὲ παιδιά. Θυσία ἀπὸ τὸν Κοντοδιάβολο, τὸ παιδί τῆς μπάτσικας !

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀτυχῆς διὰ τὸν Τάσον καὶ ὑπὸ μίαν ἄλλην ἐποψίν. Μόλις εἰσέπραξεν ἑβδομήκοντα λεπτά. Ὁραῖα θάπερνοῦσε μὲ τὸν μᾶστορη, ἂν μετὰ τὴν σκηνὴν τῆς μεσημβρίας, μετέβαινε μὲ τόσα λεπτά μόνον.

Θὰ τὸν ἔσπαζεν, ὡς εἶχε σπάσει πρὸ ἡμερῶν ἄλλος τις μπαλωματιῆς ἕνα τῶν λούστρων του. Τὸν εἶχε σπάσει, τὸν εἶχε σακατέψῃ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ οἱ λοῦστοροι διηγούντο μετὰ φρίκης τὸ δυστύχημα τοῦ συναδέλφου των, ὅστις ἐφόρει τώρα καλεπίδεσμον, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδωκε φαρμακοποιὸς τις οἰκτεῖρας τὴν δυστυχίαν του.

Ἀδύνατον, δὲν ἐπάγαιεν. Ἄμα δὲ ἐνύκτωσεν, ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κάμωραν, ἐκοιμήθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, κουβαριασμένος ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν ἐν τῇ σκιᾷ. Ἐπειτα ἀνεκάλυψε τὴν κάσαν· ἐκεῖ δὲ πλέον ἦτο ὡς εἰς τὸ σπῖτι του· μεγαλητέραν χάραν δὲν αἰσθάνεται ὁ ἄστεγος ὁ ἀποκτῶν πραγματικὴν οἰκίαν.

Τὸ μόνον κακὸν ἦτο ὅτι τὸ μέγαρον ἐκεῖνο δὲν εἶχε θύραν καὶ ἐσπέραν τινὰ βραδύνας εὔρε σκύλλον τινὰ πλαγιασμένον μέσα ὡς νοικοκύρην. Καὶ ἐδυσκολεύθη ἱκανῶς, ἕως οὗ τὸν πείσῃ ὅτι εἶχε δικαίωμα προτεραιότητος.

Τί ὄραῖα ποῦ ἦτον ἔτοι, νὰ μὴν ἔχη κανένα ᾿ς τὸ κεφάλι του, νὰ εἶναι ἐλεύθερος ! Τώρα ὅλον τὸ προῖον τῆς ἐργασίας του ἦτο ἰδικόν του. Καί, πρᾶγμα περιεργον, ἐνῶ πρὸ ἡμερῶν ὅταν διετέλει ἀκόμην ὑπὸ δουλείαν, τοῦ